

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Malinowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Grupa (...) S.A. z siedzibą w P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 kwietnia 2016 r. (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od Grupa (...) S.A. z siedzibą w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1440 (tysiąc czterysta czterdzieści) zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmE 137/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 kwietnia 2016 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 168 pkt 11 w związku z art. 6 ust. 3 oraz w związku z art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2015 r, poz. 478 z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy: Grupa (...) S.A. będącego operatorem systemu dystrybucyjnego wyznaczonym na podstawie art. 9h ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.), w związku z ujawnieniem w prowadzonej przez Przedsiębiorcę działalności koncesjonowanej naruszenia prawa polegającego na nieprzedłożeniu Prezesowi URE, w terminie 45 dni od dnia zakończenia IV kwartału 2015 r., sprawozdania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 ustawy - o odnawialnych źródłach energii orzekł, że:

I. Przedsiębiorca - nie przedstawił do dnia 15 lutego 2016 r. - sprawozdania kwartalnego dotyczącego przyłączonych do jego sieci mikroinstalacji, o którym była mowa w art. 6 ust. 3 ustawy - o odnawialnych źródłach energii;

II. za działanie opisane w pkt I wymierzył Przedsiębiorcy, zgodnie z treścią art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy o odnawialnych źródłach energii - karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł.

(Decyzja k. 4)

Powód Grupa (...) S.A. w P. w dniu 17 maja 2016 r. wniósł odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1) brak przeprowadzenia z urzędu dowodów skutkujący brakiem poczynienia z urzędu ustaleń faktycznych, że od 1 września do 31 grudnia 2015 r. Odwołująca się była operatorem systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego, który nie miał żadnych związków z odnawialnymi źródłami energii w mikroinstalacji;

2) błędną wykładnię art. 6 ust. 3 pkt 1 lit „a” i „b” i pkt 2 i 3 w związku z ust. 1 pkt 1 i 2 i ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. z 2015 r. poz. 478) polegającą na przyjęciu, że sprawozdania o których mowa w art. 6 ust 3 ustawy są obowiązani składać wszyscy operatorzy systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego podczas gdy prawidłowa wykładnia art. 6 ust 3 pkt 1 lit. „a” i :b: i pkt 2 i 3 w zw. z ust. 1 pkt 1 i 2 i ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy prowadzi do wniosku, że tylko tacy, którzy mają jakąkolwiek informację do przekazania w trybie art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 lub ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy inną niż taką, że nie mają z tym żadnych związków;

3) ewentualnie błędne zastosowanie art. 6 ust 3 pkt 1 lit. „a” i „b” i pkt 2 i 3 w związku z art. 168 pkt 11 i art. 170 ust 1 pkt 1 ustawy, które nie powinny podlegać zastosowaniu, ponieważ są niezgodne z Konstytucją i umowami międzynarodowymi mającymi pierwszeństwo przed ustawami w zakresie objętym sprawą, mianowicie w zakresie, w jakim przewidują tę samą wysokość kary bez żadnego uwzględnienia okoliczności naruszenia przepisów z tym związanych. Wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

(odwołanie k. 7)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

(pismo k. 24)

W piśmie procesowym z dnia 28 listopada 2016 r. powód dodatkowo wskazał na fakt uchylenia przepisów nakładających obowiązek złożenia sprawozdania kwartalnego z art. 6 ust. 3 ustawy i odpowiadających mu przepisów nakładające karę za niewypełnienie tego obowiązku i na konieczność dokonania wykładni celowościowej art. 13 ustawy nowelizującej ustawę o odnawialnych źródłach energii. W ocenie odwołującego celowościowa wykładnia przepisów przejściowych prowadzi do wniosku, że ustawodawca nie widzi potrzeby ścigania za czyny popełnione pod rządami poprzednio obowiązujących przepisów.

(pismo k. 38)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód posiada koncesję na dystrybucję energii elektrycznej z dnia 12 listopada 1998 r. zaś a w dniu 22 sierpnia 2012 r. został wyznaczony operatorem systemu dystrybucyjnego na podstawie art. 9h ustawy - Prawo energetyczne, na okres od dnia 1 października 2013 r. do 30 listopada 2018 r. Obszar działania operatora systemu dystrybucyjnego wynika z udzielonej temu Przedsiębiorcy ww. koncesji.

(okoliczność niekwestionowana)

Zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 3 ustawy - o odnawialnych źródłach energii - każdy przedsiębiorca będący operatorem systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego do dnia 30 czerwca 2016 r. obowiązany był sporządzić sprawozdanie kwartalne zawierające: ilości energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji

przez poszczególnych wytwórców, łączne ilości energii elektrycznej sprzedanej sprzedawcy zobowiązanemu, która została wytworzona z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej, wykaz wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji, ze wskazaniem terminu wytworzenia przez poszczególnych wytwórców po raz pierwszy energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji oraz wskazanie rodzaju mikroinstalacji oraz jej mocy zainstalowanej elektrycznej.

Sprawozdanie to, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy, operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego winien przekazać Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, w terminie 45 dni od dnia zakończenia kwartału.

Z uwagi na fakt, że do Prezesa URE przedmiotowe sprawozdanie w wyznaczonym 45-dniowym terminie nie wpłynęło, w dniu 1 marca 2016 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomił powoda o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem w prowadzonej przez niego działalności koncesjonowanej, naruszenia prawa.

(dowód: zawiadomienie k.1 akt adm.)

W odpowiedzi na powyższe zawiadomienie powód pismem z dnia 10 marca 2016 r. , które wpłynęło do Prezesa URE w dniu 21 marca 2016 r., przedstawił wyjaśnienia oraz wniósł o odstąpienie od nałożenia na niego kary. W załączeniu do powyższego pisma powód przedstawił również przedmiotowe sprawozdanie.

(dowód: pismo k. 6 akt adm.)

Pismem z dnia 30 marca 2016 r. powód został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w powyższej sprawie oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

(dowód: zawiadomienie k.13 akt. adm.)

W dniu 22 kwietnia 2016 r. wydana została zaskarżona decyzja.

(Dowód: decyzja k. 4-5)

Powyżej opisany stan faktyczny nie był między stronami sporny i został ustalony w oparciu o wyżej przywołane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego i sądowego. Dowody te nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im mocy dowodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy - o odnawialnych źródłach energii z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 478) -zwanej dalej ustawą OZE- w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji każdy przedsiębiorca będący operatorem systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego – był zobowiązany do sporządzania sprawozdania kwartalnego zawierającego: ilości energii elektrycznej wytworzonej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji przez poszczególnych wytwórców, łączne ilości energii elektrycznej sprzedanej sprzedawcy zobowiązanemu, która została wytworzona z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji i wprowadzona do sieci dystrybucyjnej, wykaz wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji, ze wskazaniem terminu wytworzenia przez poszczególnych wytwórców po raz pierwszy energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji oraz wskazanie rodzaju mikroinstalacji oraz jej mocy zainstalowanej elektrycznej.

Sprawozdanie to, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy, operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego winien przekazać Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE), w terminie 45 dni od dnia zakończenia kwartału.

Obowiązek ten uchylony Ustawą o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw z dnia 22 czerwca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 925) z dniem 1 lipca 2016 r.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma kwestia, które przepisy powinny mieć zastosowanie w świetle art. 316 k.p.c. w powiązaniu z przepisami intertemporalnymi powołanej wyżej ustawy nowelizującej ustawę OZE, która uchyliła przepisy na podstawie których wydana została niniejsza decyzja. Sąd Okręgowy w tym składzie podziela stanowisko wyrażane przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do stosowania art. 316 k.p.c. w sprawach regulacyjnych, iż powinien on być stosowany z uwzględnieniem specyfiki tego rodzaju spraw. W postanowieniu z dnia 3 czerwca 2014 r. wydanym w sprawie III SK 86/13 Sąd Najwyższy stwierdził, że przepis art. 316 § 1 KPC powinien być stosowany w sprawach z zakresu regulacji z uwzględnieniem specyfiki tych spraw. Odwołanie przedsiębiorcy od decyzji Prezesa URE inicjuje postępowanie sądowe między przedsiębiorcą a regulatorem, które dotyczy legalności i celowości (zasadności) wydanej przez Prezesa Urzędu decyzji. Podstawę decyzji stanowią określone ustalenia faktyczne oraz stan prawny, w ramach którego Prezesowi Urzędu przysługuje określona kompetencja. Co prawda ustalenia faktyczne leżące u podstaw wydania zaskarżonej decyzji mogą być uzupełniane w toku postępowania sądowego w zależności od inicjatywy dowodowej stron, jednakże cezurę dla ustalenia stanu faktycznego sprawy (stan rynku oraz zidentyfikowane przez Prezesa Urzędu problemy w jego działaniu wymagającej interwencji) stanowi data wydania decyzji. Analogicznie przedstawia się kwestia stanu prawnego, według którego oceniana jest legalność i celowość decyzji, chyba że z przepisów przejściowych wynikają odmienne unormowania w tym zakresie. Wskazać należy także, że administracyjne kary pieniężne są środkami mającymi na celu mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz Państwa. Sankcje administracyjne stosowane automatycznie z mocy ustawy mają przede wszystkim znaczenie prewencyjne. Kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, ale ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo-zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z 31 marca 2008 r. SK 75/06). Jak stwierdził Sąd Najwyższy w sprawie na gruncie prawa telekomunikacyjnego (wyrok z dnia 5 stycznia 2011 r. III SK 32/10) kary pieniężne nakładane przez organy regulacji rynku nie mają charakteru sankcji karnych jednakże mając na względzie zapatrywania Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przyjmuje się, że w zakresie w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacji w tym zakresie powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawach karnych. Uczynienia zadość przedmiotowemu standardowi nie oznacza z oczywistych względów ani konieczności, ani możliwości recypowania do spraw z zakresu regulacji telekomunikacji instytucji prawa karnego materialnego. Odwołanie do standardu konwencyjnego służy bowiem zapewnieniu odpowiednich gwarancji proceduralnych, a nie zrównaniu standardu administracyjnego z karnym w zakresie przesłanek odpowiedzialności. Dla zapewnienia zgodności z Konwencją nie jest konieczne, by konkretne sprawy zaklasyfikowane zostały do prawa karnego. Istotne jest jedynie, by w postępowaniu w sprawie nałożenia kary pieniężnej spełnione zostały standardy wynikające z art. 6 Konwencji. W sprawie Malige przeciwko Francji (Wyrok ETPCz z dnia 23 września 1998 r., skarga nr 27812/95) Trybunał uznał, że sankcja wymierzana przez organy administracji ma charakter represyjny, ale nie doszło do naruszenia art. 6 Konwencji, gdyż postępowanie kontrolne nad decyzją o nałożeniu sankcji w postaci odebrania prawa jazdy spełniało wymogi rzetelnego procesu ustanowione dla spraw karnych. W sprawie Belilos przeciwko Szwajcarii (wyrok ETPCz z dnia 29 kwietnia 1988, skarga nr 10328/83) za sankcję karną uznano karę pieniężną nakładaną za udział w nielegalnej demonstracji, co nie wyklucza orzekania o karach za drobne czyny przez organy administracji, o ile zapewniona jest możliwość odwołania do sądu, w postępowaniu przed którym zapewnione będą gwarancje wynikające z art. 6 Konwencji. Te ostatnie oznaczają zaś, że kontrola sądu nie może ograniczać się do kontroli legalności decyzji.

Reasumując, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w sprawie III SK 11/15 z dnia 2 marca 2016 r., oznacza to, że w sytuacji zmiany stanu prawnego przepis art. 316 § 1 k.p.c. nie upoważnia Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do zastosowania przepisu w brzmieniu najbardziej względny dla ukaranego podmiotu zgodnie ze standardami prawa karnego, tj. art. 4 § 1 k.k. bowiem, odwołania do standardów wynikających z Konwencji służą

zapewnieniu gwarancji proceduralnych, a nie zrównaniu standardu administracyjnego ze standardem karnym w zakresie przesłanek odpowiedzialności (wyrok Sądu Najwyższego z 5 stycznia 2011 r., III SK 32/10).

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że w zakresie stanu faktycznego w toku postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie doszło do zmiany okoliczności faktycznych, która powodowałaby konieczność ich oceny według stanu aktualnego na datę orzekania. Do oceny, które przepisy należy stosować w dacie orzekania niezbędne jest odwołanie się do przepisów intertemporalnych zawartych w powołanej wyżej ustawie zmieniającej ustawę OZE. Ustawa ta zgodnie z art. 20 przepisów nowelizujących weszła w życie (z wyjątkami nie odnoszącymi się do przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie) z dniem 1 lipca 2016 r. Ponadto art. 13 ustawy nowelizującej przewidywał, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza w stosunku do wytwórców, którzy przed dniem wejścia w życie tej ustawy, dopuścili się naruszenia określonego w art. 168 pkt 12 i pkt 23 ustawy OZE w zakresie wskazanych tam informacji. Nie przewidziano jednak analogicznego uregulowania w stosunku do przedsiębiorców, którzy naruszyli art. 168 pkt 11 ustawy OZE w dotychczasowym brzmieniu, a zatem ustawodawca nie przewidział abolicji dla operatorów systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego.

tandardowi nie oznacza z oczywistych względów

ani konieczności, ani możliw

Zgodnie z art. 168 pkt 11 ustawy OZE w brzmieniu obowiązującym na datę wydania zaskarżonej decyzji karze pieniężnej podlega ten, kto będąc operatorem systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego nie przedkłada prezesowi URE sprawozdania o którym mowa w art. 6 ust. 3 lub podaje w tym sprawozdaniu nieprawdziwe informacje.

Zgodnie z art. 170 ust. 4 pkt 1 ustawy OZE za niedopełnienie obowiązku z art. 168 pkt 11 ustawy wysokość kary wynosiła 10.000 zł.

W niniejszej sprawie powód, który jest operatorem systemu dystrybucyjnego wyznaczonym na podstawie art. 9h ustawy z dnia Prawo energetyczne z dnia 10 kwietnia 1997 r. był zobowiązany do przedłożenia sprawozdania kwartalnego dotyczącego przyłączonych do jego sieci mikroinstalacji z art. 6 ust 3 ustawy OZE za IV kwartał 2015 r. do dnia 15 lutego 2016 r. Sprawozdanie to zostało złożone wraz z pismem z dnia 10 marca 2016 r., a zatem po upływie określonego przez ustawę terminie.

W ocenie Sądu nietrafny jest zarzut 1 i 2 odwołania dotyczący tego, że powód był operatorem systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego, który nie miał żadnych związków z odnawialnymi źródłami energii w mikroinstalacji i że sprawozdania, o których mowa w art. 6 ust 3 obowiązani są składać jedynie tacy operatorzy systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego, którzy mają jakiegokolwiek informacje do przekazania. Ustawa OZE w art. 6 ust. 3 przewidywała obowiązek składania sprawozdań dla wszystkich operatorów, a nie tylko tych, do których sieci przyłączeni byli wytwórcy energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji. Wcześniej zresztą powód składał sprawozdania realizujące ten obowiązek zgodnie wykazując wartości „0”. Sprawozdanie takie miało walor informacyjny dla Prezesa URE i było źródłem wiedzy odnośnie do działalności operatorów i wytwórców energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w mikroinstalacji. Obowiązek złożenia kwartalnego sprawozdania wprost wynikał z ustawy i przepis nie uzależniał jego realizacji od tego, czy do sieci operatora przyłączone zostały mikroinstalacje. Rację ma pozwany twierdząc, że brak jest podstaw do twierdzenia, że w przypadku nie wpłynięcia takiego sprawozdania od operatora Prezes URE miałby przyjmować na zasadzie „domniemania”, że brak aktywności sprawozdawczej należy zakwalifikować jako informację o braku przyłączonych do sieci operatora wytwórcach w mikroinstalacji. Uznanie powyższej tezy za słuszną prowadziłoby do przejęcia przez Prezesa URE odpowiedzialności za prawdziwość danych dotyczących działalności gospodarczej przedsiębiorców, co nie znajduje potwierdzenia w przepisach ustawy.

Odpowiedzialność przewidziana w art. 168 pkt 11 ustawy OZE ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia przez przedsiębiorcę ciężącego na nim obowiązku wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. W tym zakresie, w ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego, za udowodniony należało uznać fakt nieprzedstawienia przez powoda Prezesowi URE, do dnia 15 lutego 2016 r., sprawozdania kwartalnego, wymaganego przywołanymi wyżej przepisami prawa. Obiektywny i bezsporny stan faktyczny sprawy potwierdza zatem niewywiązanie się przez powoda z ustawowego obowiązku sprawozdawczego. Bez znaczenia pozostaje przy tym kwestia przyczyn niedopełnienia przedmiotowego obowiązku, w tym podnoszony przez powoda brak dokumentacji związanej z wytwarzaniem energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii w mikroinstalacjach wobec braku takich instalacji. Tym samym należało stwierdzić, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Sąd nie podzielił również zarzutu z punktu 3 odwołania dotyczącego błędnego zastosowania art. 6 ust 3 z związku z art. 168 pkt 11 ustawy OZE, wobec ich niezgodności z Konstytucją i umowami międzynarodowymi. Jak wynika to z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego odpowiedzialność administracyjna, oparta na zasadzie odpowiedzialności obiektywnej, może posługiwać się sankcjami bezwzględnie oznaczonymi i wówczas przybiera charakter odpowiedzialności ustawowej, zaś oderwanie przedmiotowej odpowiedzialności od zasady winy nie powoduje niekonstytucyjności przepisów ją ustanawiających (wyrok TK z 14 października 2009 r., Kp 4/09, OTK-A 2009, nr 9, poz. 134).

Jeśli chodzi o wymiar tej kary, to za naruszenie, o którym mowa w art. art. 168 pkt 11 uoaze, przepisy ustawy o odnawialnych źródłach energii przewidują sankcję w ściśle określonej wysokości, tj. 10.000 zł. Zatem ani pozwany Prezes, ani Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie mają możliwości miarkowania wysokości tej kary z uwagi na – przykładowo - zakres naruszeń, ich powtarzalność, czy sytuację finansową karanego podmiotu. Wobec tego, stwierdzając niewypełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku sprawozdawczego, Prezes URE był zobligowany do nałożenia na ten podmiot kary pieniężnej w „sztywnej” kwocie 10.000 zł.

Wskazać należy, że to ustawodawca określił sposób i termin realizacji obowiązku sprawozdawczego, zaś Prezes URE nie jest uprawniony do wprowadzania w tym zakresie jakichkolwiek modyfikacji.

Co do podniesionego w replice do odpowiedzi na odwołanie zarzutu naruszenia konstytucyjnej zasady równości poprzez fakt, że w relewantnym stanie prawnym jeden podmiot jest karany, a drugi nie, wobec uchylecia przepisów art. 6 ust. 3 nakładających obowiązek i przepisów nakładających karę za jego niewykonanie wskazać należy, że wszystkich przedsiębiorców do dnia 30 czerwca 2016 r. dotyczył ten sam obowiązek, i wszyscy podlegali tej samej karze za jego niewykonanie. Uchylenie przepisów od 1 lipca 2016 r. spowodowało, że wszyscy operatorzy systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego zostali z tego obowiązku zwolnieni, ale dopiero od tej daty. W ocenie Sądu naruszeniem zasady równości byłoby, gdyby jedne podmioty obowiązek ten wykonały, a inne nie, pomimo, że ciążył on na wszystkich operatorach. Co więcej w przypadku jego niewykonania i nałożenia decyzją Prezesa URE kary administracyjnej, jedni zapłaciliby tę karę, a inni się od niej uchylili motywując to tym, że w terminie późniejszym uchylono przepisy na których oparto przedmiotową decyzję.

Z tych względów Sąd oddalił odwołanie uznając je za niezasadne na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne pozwanemu Prezesowi URE złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1440 zł, ustalone na podstawie § 14 ust 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w związku z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1667).

SSO Ewa Malinowska